



Lionel Newton och Denise Newman i pjäsen "Hear and now".

FOTO: RUPHIN COUNDYZER

Res sig, släppa taget och gå vidare

– I kärlek är människor som två pusselbitar, säger Denise Newman i början på en himlastormande kärlekshistoria mellan två grannar i det nya Sydafrika.

Baxter Theatre från Kapstaden gästade nyligen Göteborg och Uppsala med uppsättningen "Hear and now" av Lara Foot Newton och Lionel Newton.

Mannen lever på kryckor bland böcker med förhoppningen om att pappan en dag ska återvända.

"Jag kommer så fort du har läst ut boken", sa pappan den dag då familjen tryckte in sig i en gammal Ford och for till barnhemmet för att lämna sonen på en bänk i en korridor. Pappan svek, liksom benen, och sedan den dagen tar sig mannen fram på kryckor och samtliga Shakespeare, Dickens och James har han läst 127 gånger.

Genom böckerna skapar han en pseudo-verklighet som han har svårt att skilja från den riktiga. Lionel Newtons karaktär är lika

sökande och världsfrånvärd som bitter och kedjerökande. Varje dag lutar han sig ut genom fönstret och skriker "It's not your dog!" till grannkvinnan som fått den mindre tillfredsställande rollen att gå ut med hunden som hellre vill bli buren. En dag kommer hon in.

Ensemblen som tidigare har arbetat med teater av tydligare politisk karaktär vill genom pjäsen skildra en kärleksrelation sprungen ur dagens Sydafrika.

Förvisso är mannen vit och kvinnan färgad, men tonvikten i denna berättelse ligger snarare på människors förmåga att genom kärlek överleva en fasansfull historia än apartheidregimens bittra frukter.

– Det här är ett annat sätt att visa människors kamp, säger Denise Newman. Den här historien utspelar sig i Sydafrika, men det skulle lika gärna kunna vara något annat land. Överallt hittar människor styrkan att resa sig för att släppa taget och gå vidare. Det är livet och det är också politiskt, fast på ett annat sätt.

På ett effektivt sätt lyckas scenografen

Gerhard Marx illustrera emotionella tillkortakommanden genom fysiska funktionshinder. Det personliga bagaget är ett par obrukbara pojkbän placerade på Newtons mage, som inte bara levandegör hur hans egna ben sviker utan också hur hela hans värld och människorna däri rasar samman och sjunker ner i lera. Om än i fantasin.

Replikskiftena är vassa liksom underhållande och mellan raderna finns kärleken. Hon säger att hon älskar honom, och han svarar med att röka och till slut be henne gå. Hon går, och när hon kommer tillbaka säger han att om hon inte tänker stanna för alltid är det bättre att gå genast. Och när de båda föreställer sig bröllopet lovar de inför en road publik att älska varandra i nöd och lust trots vissa egenheter hos dem båda.

Det är en pjäs med mycket magkänsla, och efter en dryg timme hittar jag mig själv någonstans mellan skratt och gråt men definitivt med hopp.

– Det är en kärlekshistoria, säger Lionel Newton, en kärlekshistoria på kryckor.

ANNA STRÖMBERG PAMP